

KONVENTIONERNE KIRKEGÅRD

Af Asger Aamund, den 28. september 2018

I 1865 vedtog det britiske parlament den besynderlige 'Red Flag Act', der dikterede samfærdselsbetingelserne for den nye transportmaskine, automobilet. En bil måtte ikke køre hurtigere end 5 km i timen, hvilket var marchkadencen for militære enheder. Foran hvert køretøj skulle der gå en fanebærer med et rødt flag for at advare de vejfarende, så de kunne tage sig i agt for det nye trafikale uhyre. Efterhånden som man udviklede hurtigere og sikrere biler samt et asfalteret vejnet, blev 'The Red Flag Act' dog afløst af moderne færdselsregler, der passede til udviklingen. Også i Danmark har vi gode eksempler på love, der blev forkastet, når de var forældede, og som udgjorde en hindring for samfundets udvikling. Danmark var Nazi-Tysklands næststørste handelspartner (efter Italien) i perioden 1940-45, således at størsteparten af danskproducerede fødevarer bidrog til at brødføde den tyske værnemagt og civilbefolkning. Dette medførte en hårdhændet rationering af dagligvarer som smør, margarine, mel og sukker. De forhadte rationeringsmærker forsvandt i 1950'erne, da vareforsyningen til de danske forbrugere atter var rigelig nok til at dække behovet.

Visse love og konventioner har dog vist sig sejlivede og modstandsdygtige over for enhver modernisering og udvikling, selv om de er håbløst forældede og skadelige for moderne demokratiske retssamfund. Dette omfatter først og fremmest for de gældende flygtningekonventioner, der stammer fra 1951 fra en verden, der så helt anderledes ud end i dag: i 1946 måtte magthaverne i Sovjetunionen erkende, at kun en total politisk, økonomisk og kulturel isolation kunne redde de kommunistiske systemer fra kapitalismens forbrug, fest og farver. Fra Østersøen til Adriaterhavet etablerede man et dødens bælte af pigtrådsspærringer, minefelter og bemandede vagttårne med projektorer og maskingeværer. Bagved dette såkaldte jerntæppe strejfedes folkepolitikets hundepatruljer rundt i terrænet for at opspore personer, der pønsede på 'republikflugt', som det hed i den kommunistiske pamflet-jargon. Trafikanter der nærmede sig grænseområderne op til de vestlige demokratier blev tillige mødt med utallige kontrolposter, hvor politi og militser forlangte identitetspapirer, rejsedokumenter og regionale opholdstilladelser. I DDR's Østersøhavn Rostock var der således hele tre på hinanden følgende politisluser, der skulle fange potentielle afhoppere. Det eneste hul i Jerntæppet var i Berlin, hvor østberlinerne frit kunne tage toget til Vestberlin, hvad over tre millioner DDR-borgere da også gjorde. På en enkeltbillet. Denne enorme hjerneflugt blev standset i 1961 med opførelsen af Berlinmuren, og herefter var jerntæppet stort set uigennemtrængeligt. Det var på denne baggrund, man udviklede de flygtningekonventioner, som Danmark tiltrådte i 1951. Ganske vist er konventionerne blevet justeret hen ad vejen, men ånden og sigtet med indholdet er intakt som i 1951. Jerntæppekonventionerne – for det er det, de er – forudsætter, at kun yderst få modige og kreative mennesker formår at flygte fra undertrykkelse til frihed, sådan som virkeligheden også var i 1951. Hver gang en flugt fra Østblokken var lykkedes gennem en tunnel, i en luftballon eller mellem hjulene på en godsvogn, var historien på verdenspressens forsider. Der var mange flugtforsøg, men yderst få kom over med livet i behold. Konventionerne sigter derfor mod at sikre disse få heldige flygtninge ligeså gode sociale og økonomiske forhold som borgerne i modtagerlandet.

De gamle konventioner har dog været rummelige nok til at indsluse og integrere tusindvis af flygtninge fra Ungarn, Iran, Chile og Balkan. De senere års migrantbølge, der mere er en folkevandring end en flygtningestrøm, har klart demonstreret, at en fortsat anvendelse af 1951-konventionerne er den rene gift for de demokratiske retsstat. Flertallet af migranterne ønsker at leve i et europæisk kalifat og er chanceløse på arbejdsmarkedet. De migrerende klienter er således Danmarks største importvare, der koster skatteyderne 36 milliarder kroner om året. 1951-konventionerne burde skrottes hellere i dag end i

morgen, men det bliver de ikke, da EU-kommissionen lever i den urokkelige vildfarelse, at det er ufaglært arbejdskraft fra Syrien og Somalia, der skal redde de europæiske velfærdssamfund fra fremtidig ruin og undergang. Hvis ikke vi hurtigt bytter 1951-konventionerne ud med en moderne flygtningeadministration, der fjerner importen af klienter, kommer undergangen imidlertid helt af sig selv.